

Trăiau odată, într-un regat îndepărtat, un rege și o regină. Erau foarte fericiți de venirea pe lume a frumoasei lor prințese, Isabela. Regele și regina, care își iubeau fetița ca pe lumina ochilor, anunțară o mare petrecere unde au invitat toți vecinii de rang înalt din împrejurimi, precum și ursitoarele care să le înzestreze copila cu tot ce-i mai bun.

Totul a decurs bine, cu fast și voie bună, iar tinerii părinți au fost felicitați de toată lumea. Către miezul nopții, ursitoarele au început s-o binecuvânteze pe mica prințesă cu cele mai alese însușiri: bunătate, frumusețe, dărnicie, bogăție, har. Când cea de-a doisprezecea ursitoare se pregătea să facă urarea, ușa se izbi de perete și intră a treisprezecea ursitoare, pe care împăratul uitase s-o invite.

Mânioasă foc, nu acordă atenție nimănui, ci merse direct în sala tronului și cu glas tunător, rosti:

– Când vei fi domnișoară de măritat te vei înțepa într-un fus și vei muri!

Zicând acestea, se întoarse și părăsi sala tronului, trântind ușa. Toți cei de față au rămas înmărmuriți. A douăsprezecea ursitoare veni să îndulcească totuși blestemul și glăsui:

– Nu vei muri, ci vei cădea într-un somn profund, pentru o sută de ani! Numai un prinț frumos și curajos te va trezi!

